

„Til Folketingets Formand, Hr. J. Jensen-Klejs. Rigsdagen.

Den 12. Marts 1924.

Kære Hr. Folketingsmand.

Jeg vilde sætte Pris paa, om det udenrigspolitiske Nævn kunde blive indkaldt til Møde helst Tirsdag eller Onsdag i næste Uge, idet jeg anser det for ønskeligt at give Nævnet en Redegørelse for Forløbet og Resultatet af de nylig i Stockholm stedfundne Forhandlinger mellem Repræsentanter for Danmark, Norge, Sverige og Finland angaaende en Overenskomst om Forligsnævn til Behandling af Tvistigheder mellem Landene, som ikke har kunnet finde en Løsning ad diplomatisk Vej.

Endvidere vilde jeg give Nævnet en Oversigt over den politiske Stilling i Forholdet til den russiske Sovjetrepublik, efter at denne er blevet anerkendt de jure af en Række europæiske Stater.

Samtidig vilde jeg gerne benytte denne Lejlighed, da Nævnet alligevel er samlet, til at gøre dette en Meddelelse om de med Republikken Polen førte Forhandlinger om en Handelsoverenskomst.

Forskellige Udførelser vedrørende de ovennævnte Spørgsmaal vil af Udenrigsministeriet blive fremsendt direkte til Nævnets Formand og Medlemmer.

Jeg imødeser Meddelelse om Tidspunktet for Nævnets Sammenkaldelse og forbliver“ o. s. v.

Den 19. Marts efter Mødets Afholdelse i det udenrigspolitiske Nævn har man i Udenrigsministeriet noteret følgende:

„Det udenrigspolitiske Nævn har i Formiddags afholdt et Møde, under hvilket drøftedes den i Stockholm vedtagne Overenskomst med Finland, Norge og Sverige om Forligsnævn samt en Handels- og Skibsfartstraktat mellem Danmark paa den ene Side og Polen og Fristaden Danzig paa den anden Side, om hvilket der har været ført Forhandlinger i Warschau.

København, den 19. Marts 1924.“

Dette turde være tilstrækkeligt til Dokumentation af, at man fra Udenrigsministeriets Side i alt Fald har ment at turde gaa ud fra, at man har forelagt Forslagene til Konventioner mellem de paagældende Lande ikke alene til Efterretning, men til Behandling i det udenrigspolitiske Nævn. Det er det, jeg har villet dokumentere, idet der efter min Mening i Mindretallets Betænkning gives en forkert Fremstilling af dette faktiske Forhold.

Schovelin: Ærede Medlemmer vil have lagt Mærke til, hvorledes den ærede Ord-

fører stadig vender tilbage til, at man ikke kan sige, at Ordlyden ikke har været forelagt, med andre Ord, den ærede Ordfører opfatter ikke det, som er den egentlige Distinktion i denne Sag, nemlig om der er draget Omsorg for, at denne Sag er kommet til *Behandling*. Det faktiske er, hvad enten man vil se den saadan eller saadan, at den ikke har været til Behandling. Det har ingenlunde været Mindretallet om at gøre i saa Henseende at skyde Skylden paa Udenrigsministeren — at Udenrigsministeren har villet give en Redegørelse, er det eneste, der fremgaar af de Oplysninger, vi nu sidst fik. Denne Redegørelse skal, efter hvad jeg nu hører meddelt, have været meget kort; at den maaske har været tilstrækkelig paa dette Punkt for den ærede Ordfører, tør jeg ikke tvivle om, der er jo nogle, som er hastigere og finere Hoveder end andre, for de tungnemme synes den ikke at have været tilstrækkelig. Men det er og bliver Pointen i det hele, at der ingen egentlig *Behandling* af Sagen har fundet Sted, og det undskyldelige deri har jeg saa meget mere fremhævet, som jeg har sagt, at det, der nu vækker Betæneligheder, er ogsaa Ting, som er sket bagefter.

Saa skal jeg til syvende og sidst kun henlede Opmærksomheden paa det ejendommelige psykologiske Fænomen, der ses saa ofte: man — i dette Tilfælde den ærede Ordfører — begynder med at sige: hvis min Hukommelse ikke slaar fejl, angaaende denne Passus, at Udenrigsministeren oven i Købet skulde have spurgt, hvilket fra anden Side benægtes, om der var nogen, som havde Betæneligheder — det ærede Medlem begynder saaledes forsigtigt og tvivlende, men da han næste Gang taler, er alle Forbehold forsvundet, saa staar det hele ham saa fuldkommen klart. Det er psykologisk meget interessant.

Ordføreren (Jejsen Christensen): Jeg skal ikke komme nærmere ind paa, hvilken Hjerne der er den hurtigst opfattende; jeg vil holde mig til de nøgne Kendsgerninger, som foreligger, idet jeg selvfølgelig ikke tør bygge paa min Hukommelse med Hensyn til, hvorledes Ordene er faldet ved en saadan Lejlighed. Jeg vil ganske bestemt fastslaa, at Udenrigsministeren har spurgt det udenrigspolitiske Nævns Medlemmer, hvorvidt der var noget Medlem, som havde Betæneligheder ved at gaa med til dette Forslag til Konvention mellem de nordiske Lande, som i Forvejen var tilsendt Nævnets Medlemmer med en indgaaende Rede-